

Het Novak Journaal nieuws van 16 oktober 2017

Inkomstenbelasting

Inspecteur handelde niet onrechtmatig door aangifte nader te onderzoeken (Hof Den Haag)
Geen onzakelijke lening; afwaardering ten onrechte gecorrigeerd (Hof Arnhem-Leeuwarden)

Loonbelasting

Afdrachtvermindering onderwijs; geen inhoudelijke toetsingsbevoegdheid Inspecteur (HR)

Omzetbelasting

Btw-heffing voor beleggen bij pensioenfondsen en bij beheerdiensten (MvF)

Formeel belastingrecht / Inkomstenbelasting

Verlengde navorderingstermijn; navorderingsaanslag niet voortvarend opgelegd (HR)
Tweede serie navorderingsaanslagen niet onvoldoende voortvarend opgelegd (HR)
Immateriële schadevergoeding; redelijke termijn; afspraak over aanhouding bezwaren (HR)
Toerekening winstuitdeling aan ex-echtgenoot; keuze niet eenzijdig wijzigen (Hof Arnhem-Leeuwarden)
Ontvankelijk bezwaar; begrenzing verrekening Franse bronbelasting (Hof Arnhem-Leeuwarden)

Overig

Meer aandacht voor risico's op witwassen en financieren van terrorisme (MvF)

Inkomstenbelasting

Hof Den Haag: Inspecteur handelde niet onrechtmatig door aangifte nader te onderzoeken

De Inspecteur heeft bij de aanslagregeling IB/PVV 2012 van X (belanghebbende) de in de aangifte vermelde uitgaven voor levensonderhoud van kinderen en uitgaven voor specifieke zorgkosten niet in aftrek toegelaten en de door X gevraagde alleenstaande-ouderkorting niet verleend.

X stelt in deze procedure dat de Inspecteur onrechtmatig, althans onredelijk en willekeurig, heeft gehandeld doordat hij de aangifte van X aan een nader onderzoek heeft onderworpen, enkel en alleen omdat deze aangifte is ingediend door de gemachtigde van X.

Hof Den Haag is het niet met X eens.

Uit de verklaringen van de Inspecteur volgt dat de belangrijkste reden voor de selectie van de aangifte van X voor nader onderzoek was dat daarin betrekkelijk grote aftrekposten waren opgenomen. De omstandigheid dat de aangifte door de gemachtigde is ingediend, was, zo begrijpt Hof Den Haag, een bijkomende reden. Dat de Inspecteur bij zijn beslissing om nader onderzoek naar de aangifte van X te doen heeft meegewogen dat de gemachtigde van X in door hem verzorgde aangiften aftrekposten als deze slechts heel beperkt met bewijsmiddelen pleegt te onderbouwen, maakt deze beslissing naar het oordeel van het Hof niet onrechtmatig en evenmin onredelijk en willekeurig.

In geschil is verder of de Inspecteur de uitgaven voor levensonderhoud van kinderen en uitgaven voor specifieke zorgkosten in aftrek had moeten toelaten en daarbij de uitgaven voor vervoer in verband met ziekte en invaliditeit in aanmerking had moeten nemen tot een bedrag van € 7.084 dan wel € 2.924.

Hof Den Haag beantwoordt deze vragen ontkennend.

Hof Arnhem-Leeuwarden: Geen onzakelijke lening; afwaardering ten onrechte gecorrigeerd

Dga X (belanghebbende) heeft in de jaren 2008 tot en met 2010 aan Holding een geldlening in de vorm van een rekening-courantkrediet verstrekt, welk krediet aan het einde van het laatste jaar inclusief een jaarlijkse oprenting van 4% is opgelopen tot € 891.849. Holding heeft de ter beschikking gestelde gelden doorgeleend aan verschillende (dochter)vennootschappen. Deze gelden zijn door die vennootschappen besteed aan hun bedrijfsvoering en voor de ontwikkeling van uitvindingen in de bouwsector. Die uitvindingen zouden naar verwachting een hoog rendement opleveren. De later ingetreden bouwcrisis heeft een streep door die goede vooruitzichten gezet. In geschil is of X een verlies van € 285.152 op de vordering op Holding ten laste van het inkomen uit werk en woning over 2011 kan brengen.

Hof Arnhem-Leeuwarden stelt voorop dat tussen partijen niet meer in geschil is dat de geldverstrekking niet als een (verkapte) kapitaalstorting, maar als een geldlening in de vorm van een rekening-courantkrediet moet worden aangemerkt. Evenmin is in geschil dat sprake is van een afwaarderingsverlies dat in 2011 is geleden. De Inspecteur stelt zich, anders dan X, op het standpunt dat de verstrekte lening moet worden aangemerkt als een onzakelijke lening.

Het Hof oordeelt dat de Inspecteur, gelet op met name het ruime eigen vermogen en de gunstige toekomstverwachtingen van Holding, niet aannemelijk heeft gemaakt dat het debiteurenrisico in de jaren 2008 tot en met 2010 zodanig was dat een onafhankelijke derde, bijvoorbeeld een bank of een andere partij in de financiële sector, niet bereid zou zijn tegen een vaste vergoeding eenzelfde lening aan Holding te verstrekken. Het Hof acht geen sprake van een onzakelijke lening.

Het hoger beroep van X wordt gegrond verklaard.

Loonbelasting

HR: Afdrachtvermindering onderwijs; geen inhoudelijke toetsingsbevoegdheid Inspecteur

Hof Den Haag heeft geoordeeld dat de Inspecteur bevoegd is om te beoordelen of de door de werknemers van X (bv; belanghebbende) gevolgde opleidingen voldoen aan de vereisten van de Wet educatie en beroepsonderwijs.

X heeft tegen dit oordeel cassatieberoep ingesteld.

De Hoge Raad verklaart het cassatieberoep gegrond en verwijst hierbij naar zijn oordeel in het arrest

HR 22 september 2017, 16/03857, ECLI:NL:HR:2017:2436.

De zaak is verwezen naar Hof Amsterdam.

Omzetbelasting

MvF: Btw-heffing voor beleggen bij pensioenfondsen en bij beheerdiensten

Een aantal Tweede Kamerfracties heeft vragen gesteld over de brief van de staatssecretaris van Financiën van 28 juni 2017, waarin de Kamer is geïnformeerd over de uitvoering en voortgang van de motie Omtzigt inzake de btw-behandeling van beheerdiensten aan pensioenfondsen (Kamerstukken II 2016/17, 21501-07, nr. 1449).

In de kern vragen de fracties om een nadere uitleg van de waarborgen en procedures voor een gelijk (Europees) speelveld voor pensioenfondsen. Ook vragen zij aandacht voor de specifieke aspecten van het Nederlandse pensioenstelsel.

De staatssecretaris gaat eerst in op de specifieke aspecten van het Nederlandse pensioenstelsel, alsmede het wettelijk btw-kader dat hierop van toepassing is. Vervolgens gaat hij in op de nadere gestelde vragen. Daarbij heeft hij gekozen voor een beantwoording naar thema's.

Formeel belastingrecht / Inkomstenbelasting

HR: Verlengde navorderingstermijn; navorderingsaanslag niet voortvarend opgelegd

In deze procedure is een aan X met toepassing van artikel 16, lid 4, AWR opgelegde navorderingsaanslag IB/PVV 2001 in geschil die verband houdt met een in het buitenland aangehouden, niet aangegeven bankrekening.

Bij Hof Den Haag was onder meer in geschil of de navorderingsaanslag voldoende voortvarend is opgelegd.

Volgens het Hof is dat het geval.

X komt in cassatie op tegen het oordeel van het Hof dat geen sprake is geweest van stilzitten van meer dan zes maanden.

De Hoge Raad oordeelt als volgt.

Indien de Inspecteur met betrekking tot buitenlandse banktegoeden navorderingsaanslagen oplegt over meerdere jaren met toepassing van de verlengde navorderingstermijn, is het in beginsel niet in strijd met de eis van voortvarende behandeling indien hij daarbij voorrang geeft aan het opleggen van aanslagen waarvoor de navorderingstermijn dreigt te verlopen, mits hij vervolgens met de vereiste voortvarendheid handelt bij het opleggen van de navorderingsaanslagen over andere jaren.

Anders dan het Hof heeft overwogen, kan de omstandigheid dat de Inspecteur nog moet beslissen op een bezwaar tegen een eerder opgelegde navorderingsaanslag die is opgelegd aan de partner van de belastingplichtige betreffende dezelfde bron van inkomen, doch een ander belastingjaar, niet zonder meer rechtvaardigen dat hij bij het vaststellen van de aan de belastingplichtige nog op te leggen navorderingsaanslag(en) wacht tot zijn beslissing op het bezwaar en daarmee een periode van meer dan zes maanden laat verstrijken. Na het moment waarop de Inspecteur bekend is geworden met de gronden van het bezwaar van de partner tegen de eerder opgelegde aanslag valt de behandeling daarvan immers niet zonder meer aan te merken als voorbereiding van de aan de belastingplichtige nog op te leggen navorderingsaanslag(en).

Het cassatieberoep is in zoverre gegrond.

De Hoge Raad doet de zaak af en oordeelt dat de opgelegde navorderingsaanslag niet met de vereiste voortvarendheid is opgelegd.

HR: Tweede serie navorderingsaanslagen niet onvoldoende voortvarend opgelegd

X (belanghebbende) is in 2007 geïdentificeerd als houder van banktegoeden bij Van Lanschot Bankiers Luxembourg. De inkomsten uit en de saldi van die rekeningen heeft X niet vermeld in zijn aangiften.

De Inspecteur heeft met dagtekening 22 en 28 december 2007 een eerste serie navorderingsaanslagen opgelegd.

Een tweede serie navorderingsaanslagen is aangekondigd bij brief van 22 oktober 2008 en opgelegd met dagtekening 5 en 31 december 2008. Deze aanslagen zijn opgelegd met toepassing van de verlengde navorderingstermijn van artikel 16, lid 4, AWR.

Bij Hof Den Haag was onder meer in geschil of de tweede serie navorderingsaanslagen voldoende voortvarend is opgelegd.

Het Hof heeft die vraag bevestigend beantwoord. Daarbij heeft het Hof in aanmerking genomen dat X nog in april 2008 heeft ontkend rekeninghouder te zijn. Voorts heeft het Hof overwogen dat de vertraging van enkele maanden die met een check en de selectie voor een civielrechtelijk kort geding is gemoed, redelijk is.

X komt in cassatie onder meer op tegen het oordeel van het Hof dat geen sprake is geweest van stilzitten van meer dan zes maanden.

Hij voert daartoe aan dat op het moment van de check en van de selectie om het overleggen van bankgegevens te eisen door middel van een civielrechtelijk kort geding, reeds meer dan zes maanden waren verstreken waarin de Belastingdienst had stilgezeten na het opleggen van de eerste serie navorderingsaanslagen.

De Hoge Raad verklaart het cassatieberoep ongegrond.

De eerste serie navorderingsaanslagen is kennelijk opgelegd in december 2007 vanwege het verstrijken van de navorderingstermijn.

Niet kan worden gezegd dat de Inspecteur onvoldoende voortvarend heeft gehandeld door te wachten met het opleggen van de tweede serie navorderingsaanslagen totdat X de toegezegde informatie zou hebben verstrekt of duidelijk werd dat X geen informatie meer zou verstrekken. Uit hetgeen het Hof, in cassatie onbestreden, heeft overwogen omtrent de check en de selectie voor afdoening via een civiel kort geding in 2008 valt daarom niet anders af te leiden dan dat geen sprake is geweest van onverklaarbaar stilzitten van de Inspecteur gedurende meer dan zes maanden na de ontkenning van X (in april 2008) rekeninghouder te zijn geweest.

HR: Immateriële schadevergoeding; redelijke termijn; afspraak over aanhouding bezwaren

Erflaatster is geïdentificeerd als houdster van bankrekeningen bij Kredietbank Luxembourg, waarvan zij in geen enkele aangifte melding heeft gemaakt.

Aan erflaatster dan wel de erfgenamen (belanghebbenden) zijn in verband daarmee (navorderings)aanslagen opgelegd. Zij hebben daartegen bezwaar gemaakt. Het eerste bezwaarschrift is door de Inspecteur ontvangen op 30 januari 2003. Erflaatster en belanghebbenden hebben ingestemd met aanhouding van alle bezwaren 'totdat op de procedures die J zal voeren onherroepelijk is beslist'.

De Inspecteur heeft met dagtekening 20 juni 2013 uitspraken gedaan op alle bezwaren.

Het beroep en hoger beroep is afgewezen.

Hof Amsterdam heeft geoordeeld dat voor de vraag of de redelijke termijn is overschreden, de periode tussen 30 januari 2003 en 28 september 2012 (de datum van het wijzen van het arrest HR 11/05099, ECLI:NL:HR:2012:BX8552) buiten aanmerking blijft.

Tegen dit oordeel hebben de erfgenamen met succes cassatieberoep ingesteld.

Het Hof is ten onrechte uitgegaan van de datum 28 september 2012, omdat het eindarrest in de J-zaken is gewezen op 26 februari 2010 (43050bis, ECLI:NL:HR:2010:BJ9092)

Het Hof is dus van een onjuiste datum uitgegaan, oordeelt de Hoge Raad.

De zaak is verwezen naar Hof Den Haag voor een nieuwe beoordeling van de vraag of de redelijke termijn voor beslechting van het geschil is overschreden.

Hof Arnhem-Leeuwarden: Toerekening winstuitdeling aan ex-echtgenoot; keuze niet eenzijdig wijzigen

X (belanghebbende) is in 1998 op huwelijkse voorwaarden gehuwd met A (verder ex-echtgenoot). Op 10 december 2014 is de echtscheiding door de Rechtbank uitgesproken. Op 1 september 2015 is het faillissement van de ex-echtgenoot uitgesproken.

X was in 2010 enig aandeelhouder van een bv.

In verband met de aanschaf van een boot heeft de Inspecteur een winstuitdeling uit de bv aan X aangenomen van € 547.400. Bij het opleggen van de aanslag IB/PVV 2010 heeft de Inspecteur bij X een bedrag van € 273.700, zijnde 50% van € 547.400, in aanmerking genomen als inkomen uit aanmerkelijk belang.

X stelt dat de winstuitdeling geheel bij de ex-echtgenoot in aanmerking dient te worden genomen.

X en haar ex-echtgenoot hebben met het versturen van een stuk van 20 november 2014 aan de Inspecteur gezamenlijk de keuze gemaakt, als bedoeld in artikel 2.17, lid 4, Wet IB 2001, om de in aanmerking te nemen winstuitdeling – als inkomen uit aanmerkelijk belang – geheel aan de ex-echtgenoot toe te rekenen. Nu dit niet getuigt van een onjuiste rechtsopvatting volgt Hof Arnhem-Leeuwarden partijen hierin.

Bij e-mail van 9 december 2015 is namens de curator in het faillissement van de ex-echtgenoot aan de Inspecteur medegedeeld dat niet akkoord wordt gegaan met het toerekenen van de gehele correctie aan de ex-echtgenoot.

Voor de wijziging van een tot stand gekomen onderlinge verhouding van een gemeenschappelijk inkomensbestanddeel is echter vereist dat een dergelijk verzoek gezamenlijk wordt gedaan. Aangezien vaststaat dat X niet instemt met een wijziging van de keuze, kan een – eenzijdig – verzoek van de curator niet leiden tot een wijziging van de verdeling die voortvloeit uit het verzoek van 20 november 2014. Dit betekent dat het gelijk is aan X.

Hof Arnhem-Leeuwarden: Ontvankelijk bezwaar; begrenzing verrekening Franse bronbelasting

In deze procedure is in geschil of de Inspecteur het bezwaar van X (belanghebbende) tegen de aanslag IB/PVV 2012 terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Indien sprake is van een ontvankelijk bezwaarschrift is de hoogte van te verrekenen buitenlandse bronbelasting in geschil.

Hof Arnhem-Leeuwarden oordeelt dat een e-mail van X gelet op aard en inhoud is aan te merken als een elektronisch ingediend pro forma bezwaarschrift. Dit bezwaarschrift is tijdig ingediend.

Het langs elektronische weg gemaakte bezwaar voldeed niet aan de eis dat het schriftelijk moest worden ingediend. Op die grond had het bezwaarschrift ingevolge artikel 6:6 Awb alleen niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard, indien X in de gelegenheid was gesteld dit verzuim te herstellen binnen een hem daartoe gestelde termijn (HR 11 augustus 2017, 17/00877, ECLI:NL:HR:2017:1612). Nu dit verzuim – in dit geval zelfs voordat X hiertoe door de Inspecteur is uitgenodigd – met een brief is hersteld, dient een niet-ontvankelijk verklaring achterwege te blijven.

Het Hof voorziet zelf in de zaak.

Het oordeelt dat de Inspecteur terecht niet meer dan een bedrag van € 2.252 aan te verrekenen bronbelasting in aanmerking heeft genomen. Op grond van de begrenzing die is opgenomen in artikel 24 van de op 16 maart 1997 gesloten Overeenkomst Nederland-Frankrijk kan maximaal 15% van het brutobedrag van de Franse dividenden worden verrekend.

Dat X, naar hij stelt, het meerdere niet in Frankrijk terug kan krijgen, wat hier de reden ook van is, maakt vorenstaande niet anders. Dergelijke omstandigheden kunnen de maximale verrekening van 15% zoals neergelegd in de Overeenkomst niet opzij zetten.

Het beroep op gewekt vertrouwen wordt verworpen.

Overig

MvF: Meer aandacht voor risico's op witwassen en financieren van terrorisme

Banken, financiële ondernemingen en verschillende andere beroepsgroepen moeten meer aandacht besteden aan de risico's op witwassen en financieren van terrorisme. Deze instellingen, waartoe bijvoorbeeld ook trustkantoren, advocaten, notarissen, accountants en makelaars behoren, worden verplicht om de risico's op witwassen en financieren van terrorisme in kaart te brengen en om beleid en procedures te ontwikkelen om deze risico's te beheersen.

Dat staat in het wetsvoorstel van de ministers van Financiën en Veiligheid en Justitie ter implementatie van de vierde Europese anti-witwasrichtlijn, dat op 13 oktober 2017 bij de Tweede Kamer is ingediend. Het wetsvoorstel zet de afspraken in de vierde anti-witwasrichtlijn om in Nederlandse wetgeving. Hiermee worden de bestaande regels die moeten voorkomen dat het financieel stelsel wordt gebruikt voor witwassen en financieren van terrorisme aangevuld. Dit leidt in Nederland hoofdzakelijk tot wijziging van de Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme (Wwft).

De twee belangrijkste verplichtingen in de Wwft blijven bestaan. Het gaat om de verplichting voor financiële ondernemingen om cliëntenonderzoek te verrichten en de verplichting om ongebruikelijke transacties te melden bij de Financiële inlichtingen eenheid. Instellingen moeten onder de nieuwe wetgeving hun cliëntenonderzoek meer dan voorheen afstemmen op de risico's van de cliënt, hun producten of diensten en de landen waarin de instelling werkzaam is. Dit kan betekenen dat een instelling meer informatie moet verzamelen, voordat haar diensten aan de cliënt kunnen worden geleverd.

Binnen de nieuwe wetgeving kunnen financiële ondernemingen en trustkantoren bij overtreding van de Wwft ook hogere boetes krijgen dan nu. Het maximum boetebedrag wordt verhoogd van 4 naar 5 miljoen euro. Ernstige overtredingen kunnen bovendien bestraft worden met een omzetterelateerde boete.

Het wetsvoorstel geeft tot slot uitvoering aan de Europese verordening die regelt dat geldovermakingen volledig traceerbaar moeten zijn. Dit is een belangrijk hulpmiddel bij het voorkomen, opsporen en onderzoeken van witwassen en financieren van terrorisme.